

Poklad v podzemí

Anežka Čechová

Gymnázium a SOŠ Mikulov, p.o.
Komenského 7

1.

Kdysi dávno byli trpaslíci a čarodějnice v míru. Žili pod Mikulovem: čarodějnice pod Turoidem a trpaslíci pod sv. Kopečkem. Ven vycházeli pouze 30. dubna. Jednou poslední den v dubnu dostala čarodějnice Evelíma od svých příbuzných tlustou ošoupanou knihu. Byla to Kniha kouzel pro pokročilé, která se dá koupit pouze 30. dubna.

Na večer Evelíma do své jeskyní místnůstky pozvala všechny tři trpaslíky a zbylé čarodějnice. Bylo jich tam sedm a skoro se nevešli. Jelikož slavili 365. narozeniny, tak čarodějnice Jaruma a Maruma upekly dort z hadí kůže a ohnivcových ohýnků. Trpaslíci s sebou vzali spisy přátel z hor a u ohně předčítali jejich příběhy s drahými kovy. „Škoda, my si tak krásně žít nemůžeme.“ Vzdychl Horduel, nejstarší trpaslík. „Nejsou zde drahé kovy, které bychom mohli vytěžit a prodat, také nejsme zdatní kováři, abychom vyráběli meče, ani ne sochaři, kteří vytesávají z kamene překrásné sošky.“ „No, to nejste, ale takové podzemní krásy nikde na světě nenajdeš.“ Uklidnila ho Evelíma. „Už na to nemysli a uživej si, dokud je ještě čas.“

A tak prožili Evelíminy 365. narozeniny.

2.

Zanedlouho se Evelímě zdál sen, jak hoří krásně zdobený průchod mezi čarodějnicemi a trpaslíky. Křečovitě držela Knihu kouzel pro pokročilé. Trpaslíci v ruce měli bojové sekery a meče. Čarodějnice měly své ruce nabitě energií a kamínky s léčivou magií. Trpaslíci řvali: „Vy chamtivé ježibaby!“ čarodějnice se bránily: „Co my, to vy jste malinkatí trpajzlíci, co neumí nic ukovat, žádnou krásu, nic! Jste neschopní ubožáci oproti nám, krásně...!“

V tom se Evelíma probudila celá vyčerpaná, zjistila, že jsou pouze tři hodiny ráno. Dlouho přemýšlela o snu, ale potom stejně usnula.

3.

O Vánocích všichni seděli u Evelímy a zkoumali Knihu kouzel pro pokročilé. „Jé hele, tady něco píšou o pokladech!“ vykřikl Rutha. „No o Velikonocích se všechny poklady otevírají.“ řekla Maruma. „Já vám o tom něco přečtu, ať ho potom můžeme najít.“ řekl Zlatok a začal číst:

„Každé Velikonoce se otevírají všechny poklady světa, avšak aby lovec mohl poklad najít, musí říct zaříkadlo: Poklade ve skále, otevři se duši malé.“

Lovec však může poklad otevřít a vzít jeho bohatství jenom od pravého poledne do jedné hodiny. Pozor! K otevření pokladu je třeba dvou duší odlišného národa. Poklad se nikdy nesmí vzít celý, jinak se promění v popel!“

„To je zvláštní, že zrovna my ten poklad můžeme najít. No ale to si musíme počkat do Velikonoc!“ řekla Mlíha.

4.

Všichni už stáli za Vodním dómem na Turoidě a čekali, než bude pravé poledne. Konečně se dočkali, paprsek slunce vždy v pravé poledne ukáže do středu stěny a Míha se Zlatokem spustili: „Poklade ve skále, otevři se duši malé!“ a poklad se otevřel. Bylo v něm všechno – zlato, diamanty, náhrdelníky, meče, sekery, prostě všechno cenné.

Trpaslíci se chopili seker a čarodějnice zlata. Stihli všechno vynést, jen jeden drahokam tam zůstal, protože se skála zavřela. Evelíma zvolna došla ke hromadě zlata a začala rozdělovat dva drahokamy každé čarodějnici a trpaslíkům vždy jen jeden. „Počkej, to není fér!“ namítne Rutha. „Máš pravdu.“ řekla Evelíma. A začala přidávat čarodějnícím ještě jeden drahokam.

„Tak a dost!“ neudržel se Horduel, „To nás napadlo, hledat poklad. My jsme věděli, kde může být ukrytý a nebyť nás, poklad je stále ve skále. Máme na něj stejné právo jako vy!“

„To je sice pravda, ale poklad je náš, protože byl na našem území a můžete být rádi, že jsme vám něco daly.“ řekla sípavým hlasem Mlíha.

V tom poklad zmizel, protože nebyl nalezen pravým majitelem. Vrátil se na své místo ve skále.

„To je kvůli vám!“ vykřikla Evelíma a zapálila krásně zdobený průchod mezi trpaslíky a čarodějnici, čímž byl znemožněn průchod mezi trpaslíky a čarodějnici. Od té doby se trpaslíci a čarodějnice sobě navzájem vyhýbají.

Poklad je ještě pořád asi ukrytý ve skále a pořád čeká na svého majitele, který nebude chamtivý a lakomý.